

Wõta ja loe!

№ 1. — VIII. aastakäik.

Ristiuisuks kutsutud ebausk.

Kord reisisides Lõuna-Aafrikas jattus mu reisikaaslasteks paljuõppinud, hästi haritud arst. Ta oli jumalasalgaja. Ei ole ma kunagi kogu puununud temajuguse iifuga, kes nii wihanud oleks kõike waimulikku kui tema. Sellise wiha põhjus selgus mulle peagi. Arst oli olnud kord usklik, isegi ewangeliismi kuulufaja, kuid ära langenud.

Kõnelesin temaga tund aega, wastu seistes ta wäidetele ja manitsedes teda wastu wõtma Ristiusku. „Ei faju waewa sellest rääkida mulle, sest olen ofustanud, et kunagi ei andu ristiusuks kutsutud ebausu ja nõiduse kahjutegewa mõju alla,“ ütles ta.

„Ma ei näe midagi, mis paha ja häwitawat ristiusku oleks korda jaafnud,“ ütlesin.

„Siis käite pimesilmi!“ ütles ta. . . . Arst tõendas, et Muhamed ja Budha on suuremad usu rajajad kui „minu Jeesus“ ja nimefas usklike wigu ja patte. Ei kestnud kaua kui ta teised kaasreisijad kogunesid meie waidlust kuulama.

Olles jõudnud Raaposti, tuli taks nende hulgast, mõlemad sõdurid, mu juurde ja üks neist ütles:

„Olen mõelnud sellele, mis te rongis ütlesite ja samuti on ka teinud mu sõber. Kas me ei wõiks minna kuhugi wäikesesse nurka, kus wõiksite meie eest paluda.“

Seesuguse waike nurga leidmine ei olnud kerge. Ometi wiimaks leidsime seesuguse fuhja magasi-aida ja selle prügisel põrandal põlwitades need noored sõdurid andsid oma elu ja südame Assandale.

Seal põlwitades oleks nagu mingit warjawat ussele tulnud, mille kaudu muidu päifese jädelwad kiired paisksid ruumi. Silmi üles tõstes nägin imestuseks arsti seiswat seal. Ta oli surmfahwatu ja wõitles, et saada wõifu oma warijewate huulte üle, mis nagu teeldusid ta sõna kuulmalt.

„Ma nägin teid tulewat siia ja mõtlesin, miks te siin inefus majas ofsite endale warju,“ ütles ta wäga liigufatult. „See tundub feist wäga kummalisena kõige selle järele, mis olen usust õelnud, kuid — kuid — kui lubate, siis minagi liifufsin teiega. Ehk, — Sumal jeda teab“ — ütles ta käsi ringufades, — „nii et see hirmus pilw, mis mifu aastat on mu hinge warjanud, häwitades minus igajugufe walguse ja loofufe jädeme — ehk see faoks ja ma jälle jaafsin selle rahu, mis mul oli **ustudes Jeesusesse**. Kas saan ühineda teiega ja kas fahate paluda ka minu eest?“

Rõõmsalt hüppasin üles, haarasin ta käest ja wiisin ta meie omaparasesse palwetambriisse. Seal see „faljukindel“ salgaja ja pilka-

ja ülestõstetud kättega südame põhjast palus armu ja püüdis leida ühendust õnnistegijaga, lest ta oli kaua olnud kaugel.

Ei uskmatas pea vastu südamefunnistuse kohtujärje ees ja veel vähem surma heffel.

Miks ei wõi sa usaldada Issandat Jeesust?

C. H. Spurgeon jutustab järgmist:

„Reegi noor proua tuli kord juures hädas mu juurde, et minuga rääkida. Näitajin sulle õndjuse teed öeldes: „Usu Issandasse Jeesusesse, oma õnnistegijas, kes suri meie pattude eest ja üles tõusis meie õigeksjaamiseks!“

„Ah,“ ütles ta, „mina tunnen.“

„Aitstapuhas, mis te tunnete,“ wastajin, kuid ütlege mulle mingi põhjus, miks teie ei wõi usalda Issandasse Jeesusesse.“ — „Ei tea mingit põhjust, kuid...“

„Kas wõite usaldada mind?“ jõudsin küsimusega ette, enne kui ta oli jõudnud lõpetada. „Sah, küll, härra õpetaja, wõiksin loota teie peale kõigis asjus.“ — „Kuid kui wõite kõiges usaldada mind patust inimest, siis seda enam Issandat Jeesust. Sest loota inimesele ja mitte Jumala Pojale on küll mõistmatu. Kas wõite mainida ühtegi põhjust, miks te ei saa usaldada teda?“

„Oo, härra pastor, mina tunnen,“ kuulua jälle. Uuesti kättestajin ta lauset öeldes: „Ei taha üldse kuulda, mida te tunnete, kuid tahaksin heal meelel kuulda, miks teie ei wõi loota Issandale Jeesusele. Ta ütleb oma sõnas, et ta tahab ja wõib päästa teid — Kas teie ei saa seda usutada? Kas on ta kunagi petnud ühtegi, kes täiesti on andunud ta kätte? Kas

ta mitte wastupidi pole näidanud oma ustawust? Kes on nii kui tema pidanud oma sõotust? Wõi olefe tõesti jellel arwamusel, et ta ei wääri teie usaldust?“

Smestades waatas ta minule üteldes pika waitolemise järel: „Teie ei luba mull' millelegi muule mõelda kui Jeesusele.“ — „Milleks seda lubaksin, kui kõigest südamest soowin teid wiia ta juurde. Kuid öelge nüüd omefi, miks teie ei usalda teda.“ — „Ei saa tõesti mingit põhjust ette tuua, miks ma ei wõiks teda usaldada.“ — „Kuid miks teie siis seda ei tee?“ — „Sah ma tahan — ma tahan teda usaldada. Kuid kas olen ma siis tõepoolest päästetud?“ küsis ta wabi-sewal häälel. „Sah, kui tõesti usaldate teda,“ wastajin rahulikult. „Siis olen ma tõesti päästetud!“ hüüatas ta juubeldades. „Nüüd näen seda selgesti. Usun, et Kristus on surnud minu eest ja walanud oma were minu pattude lepitamiseks. Miks ma omefi ei wõinud seda usutada? Oo, kuidas nüüd rõõmustun. Tänan teid südamest, et ei lastnud mind mõelda oma tundmustele ega muule, waid aina juhatajate Jeesuse juurde. Nüüd on kõik nii selge ja walge. Kiidetud olgu Issanda nimi!“

Nii pead sinagi tegema, kui oled mures oma pattude pärast. Usu Issandasse Jeesusesse, see tähendab — usalda teda!

Waeje wiimane teefond.

Pikemalgi kannafusteel on ford lõpp. Eluwilefsused on jiiski möödumad. Samuti aga lõpeb ka roosilistem ja mugavam elu. Ja äkitselt see võib lõppeda. Surm tuleb kõigile. See on kõigile ühine maije elu nähtaw lõppjaam. Kuid siis? Mis saatus ootab meid ees igawikus? Oled ja sellele mõtelnud ja ette walmistanud?

Uhe uskmatu tunnistus.

Keegi mees pilkas terwise päewil alati usju üle. Kui ta suremas oli, hakkas südame-tunnistus teda hirmsasti piinama. Kõik trööstimised olid asjatud, ta ainus wafus oli: „Mind ei saa keegi enam trööstida, mu süda on kõwa kui raud. Minu koht on seal, kus on Kain, Juudas ja kõik teised Sumala põlgajad. Kui keegi sõber teda waafamas käis, waafas ta

dhatas sellele ja ütles: „Kui inimene jündimiseft jaadik teada mõiks, mida ta funda jaab wiimaseil hetteil enne hinge heitmisft, siis peafsid kõik inimesed, kas kofhe käffis olles joowima jurra, või elama nõnda, et neil poleks farwis jurra karta. Mul pole usku olnud, nüüd hakkas ma ustuma, aga nii kui furjad waimud, kes usuwad — ja w a r i s e w a d!“

„E. R.“

„Mett Paljust“ Englise usumehe Wilcox'i raamat, mis lajandite kes-
tel on mitmeese keelde tõlgituna olnud suureks
õnnistuseks. Bind 35 senti. Tellida selle lehe toimetajalt.

Laulud.

Wiisil: Woitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Armast' kolab Jeesu nimi, Ta kõik mead parandab; Sga usklik inimene Temalt rahu, rõõmu saab.

Roor: Armjasti kolab see, Kui jess nimest lauldakse. ∴
Jeesu nimel lähme teele, See on tugew sõjariist, Selle läbi mõitu saame Oma hinge waenlastist.

Tall. t. 126.

Wiisil: Kristuse meri, õigus ka. P. 37.

Oh Kolgata, kus seisid rist, Kus walas werd mu Päästja Krist
Siin Jumal on mull' ilmufand, Kui palju ta mind armastand.

Roor: Oh Kolgata, ja warjupaik Sind nähes jüda
kurwaks saab, Siit mina siiski leian kõik, Mis
hinge rahuks farwis läeb.

Maa wärises ja päikene sai pimedaks kui Jeesuke Siin hüüdis:
Kõik on lõpetud; Siis elutee sai awatud.

Ons võimalik, Oh Päästija, Et minu süü eest jurid ja? Au
olgu sull', Sa püha Tall, Et ohwerdasid end Kolgatal.

Tall. t. 111.

Wiisil: Nüüd on see päew ju lõppenud. P. 18.

Su kõofused frööstiwad Mind minu häda sees, Nad mulle
julguist annawad Siin seista sinu ees.

Sa oma sõnas kõofad: Ei lüffa wälja ma Reid, kes mu
juure tulewad; — See matjab mulle ka.

Sa jurid ristis minu eest, Täit lunastust mull' kõik, Ma usun
jeda südamest, Et sa mind päästa wõid.

Tall. t. 33.

Wiisil: Hinge peinte. P. 57.

Jeesus, meie eel Kõi ja eluteel, Siis ju järel wiibimata Käime
ilma kõikumata, Kuni ja meid siit Kodumaale wiid.

Tuleb kannata, Siis meid finnifa. Meie kaebada ei taha, Olgu
põli kuigi paha. Wiimaks ristitsee Wiib ju sinule.

Tall. t. 766.

Vastutav toimetaja ja väljaandja Peeter Sink. „Võta ja loe“ hind 4 2 senti, 10 tükki — 15 s. Ilmub 1 kord kuus. Maksab aastas 30 s. poolaastas 20 s., välismaale 60 s. aastas. Tellige, levitage ja paluge! Toetusi traktaat-misjoni hääks ja kaastöid saata toimetajale Päikese 5—7, Tallinn. Tel. 446-22.

Posti jooksev arve Nr. 353.

„Külvaja“ trükk, Tallinn, 1938.

Ilmub 9. sept. 1938.

RAHVUSRAAMATUKOOL